

a že sjednány byly s příslušníkem našeho státu tamnějším občanem, neboť zásada §u 37 neplatí, odporuje-li jí předpis §u 4, totiž pokud obchody ty mají míti právní účín zároveň i v naší zemi. Pro území našeho státu jsou nároky ty nicotné, neboť zůstanou nároky ze zakázaných a právně neúčinných obchodů, a nemohl by nárok takový podle §u 81 čís. 2 a 4 ex. ř. vymáhán býti exekučně ani na základě cizozemského rozsudku.

Čís. 6972.

Válečné půjčky.

Bylo-li umluveno při uzavření zápůjčky na lombard válečných půjček, že splatnost zápůjčky má nastati teprve po vyplacení válečných půjček, nastala splatnost, jakmile bylo vzhledem k zákonu ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n., jisto, že válečná půjčka nebude vyplacena.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1927, Rv I 69/27.)

Žalobě banky o zaplacení zápůjčky, uzavřené na lombard válečných půjček, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel se ve sporu bránil proti nároku žalobnímu v podstatě způsobem trojím: jednak námitkou, že jeho osobní závazek za vrácení zápůjčky byl úmluvou vyloučen a že za dluh ze zápůjčky měla ručiti jen zástava, jednak námitkou, že odpůrkyně neuposlechla jeho příkazu, by úpisy válečných půjček prodala, konečně, že splatnost zápůjčky měla nastati teprve po vyplacení válečných půjček. Prvé dvě námitky jsou liché a plyne jejich lichost ze zjištění procesního soudu, dle něhož nedošlo ani k smlouvě o vyloučení osobního ručení ani k udělení příkazu, by úpisy válečných půjček byly prodány. Vzhledem k předpisům zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n. nemůže však obstáti ani námitka poslední, třebaže napadený rozsudek v tomto směru vychází ze zjištění, že k úmluvě, jak ji odvolatel tvrdí, mezi ním a odpůrkyní došlo. Zákonem tímto byla otázka válečných půjček rozřešena úplně a konečně v ten rozum, že válečné půjčky osobám se jměním přes 25.000 Kč zaplacený nebudou a netřeba vyčkávati jich výplatu a splatnost zápůjčky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s. shledává dovolatel jedině v posouzení prokázané skutečnosti, že podle úmluvy měla býti sporná lombardní zápůjčka splatná teprve po vyplacení válečné půjčky. Z této úmluvy dovozuje předčasnost žaloby. Odvolací soud posoudil však věc správně po právní stránce. Především je přihlédnouti k tomu, že zažalovány jsou lombardní zápůjčky dané za příčinou úpisu jak třetí tak i osmé válečné půjčky, ze skutkového zjištění pak vyplývá, že zmíněná úmluva stala se za příležitosti úpisu jen třetí válečné půjčky. Co do sporné lombardní

zápůjčky vykládá žalovaný i v dovolání věc aspoň nepřímo tak, že splatnost její měla nastati dnem splatnosti této válečné půjčky, t. j. dne 1. října 1920. Ale tak nelze rozuměti úmluvě, o kterou žalovaný opírá svůj názor. Odvolací soud postřehl správně rozdíl mezi zjištěním soudu první stolice, že splatnost dluhu neměla nastati před vyplacením válečných půjček (bevor nicht die Kriegsanleihen eingelöst werden), a závěrem, jež týž soud učinil z uvedeného skutkového zjištění, že dluh nebude moci býti požadován před splatností válečných půjček (bis die Kriegsanleihepapiere selbst fällig sind). Žalovaný snaží se využití tohoto odchýlného závěru ve svůj prospěch. Úmysl stran nesměřoval však k tomu, by splatnost zápůjčky nastala teprve dnem 1. října 1930. Strany nepomýšlely na toto datum, nýbrž na skutečné splacení dluhopisů. To jest patrné ze skutkového přednesu žalovaného v odpovědi na žalobu, podle něhož splatnost zápůjčky byla odsunuta až do vyplacení válečné půjčky z toho důvodu, by žalovaný mohl si tím opatřiti potřebné peníze (Einlösung der Kriegsanleihen). O to šlo stranám, a to potvrdil i svědek Jindřich U., jenž mluvil opět jen o splacení a ne době splatnosti válečné půjčky. Odvolací soud dovodil z toho správně, že splatnost zápůjčky nastala hned, jakmile bylo jisto, že k splacení válečných půjček vůbec nedojde, což se stalo důsledkem zákona čís. 216/24 uplynutím lhůt stanovených na jeho základě. Tím je také dostatečně vysvětlena příslušná část důvodů napadeného rozsudku, z níž snaží se dovolatel vyvoditi odlišný smysl. Odvolací soud vyslovil tím jen tolik, že pohledávka stala se splatnou hned, jakmile jest jisto, že nedojde k očekávané výplatě.

Čís. 6973.

**Státní zaměstnanec, pro něhož byl byt politickým úřadem pravo-
platně zajištěn podle §u 13 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225
sb. z. a n. v doslovu čl. I. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb.
z. a n. a jenž se do bytu nastěhoval a v něm bydlí, neužívá ho bez právního
důvodu proto, že se nemůže dohodnouti s vlastníkem domu o ob-
sahu nájemní smlouvy.**

Zajištění bytu pro státního zaměstnance není ještě pronájemem bytu, nýbrž vyžaduje se ještě uzavření nájemní smlouvy státního zaměstnance s vlastníkem domu. Státní zaměstnanec není však nucen, by uzavřel nájemní smlouvu toho obsahu, jak si přeje vlastník domu.

§ 14 čís. 2 zákona na ochranu nájemců ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. předpokládá, že byla nájemní smlouva již uzavřena.

§u 12 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. dlužno použití i na případ §u 13 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1927, Rv I 379/27.)

Žalovanému státnímu zaměstnanci byl zajištěn byt v domě žalobcově. Ježto státní zaměstnanec zdráhal se uzavřítí nájemní smlouvu toho obsahu, jak žádal žalobce, domáhal se žalobce na žalovaném vyklizení bytu,